

TARTALOMJEGYZÉK:

Cimkép: *Nagyapó és unokája eteti a malackákat.* – Szeremley Akos: *Ródiika Vers.* – Elek nagyapó: *Az aranyszörű csikó.* Mese. – Mari néni: *Köszöntők.* Vers. – Guy de Maupassant: *Az én Gyula nagybátyám.* (II. közl.). – Tamás érdeklődik. – Bujk Béla: *Hogy lettem én gólyakirály?* – Bandi bácsi: *A vándorló király.* Vers. – Tutsek Anna: *Krumpli herceg és Cékla kisasszony lakodalma.* Mese. – Elek nagyapó: *A veréb.* Mese. – Csürös Emilia: *Mese egy régi aranykrajcárról.* – Elek nagyapó: *Ősike mesél.* – Dsida Jenő: *Jobban hisz a számárnak.* – Jani bácsi: *Hasznos szórakoztató.* – Fejtörő. – *Elek nagyapó üzeni.* 0-0-0-0-0

A Cimborát a Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság, Szatmár, adja ki. ○○○○○○○○○○

A Cimborát Kisbáczonban Benedek Elek nagyapó szerkeszti, leveleiteket, rejtvénymegfejtéseiteket az ő címére küldjétek. Elek nagyapó pontos címe: Batani-mici (Kisbaczon), utolsó posta Batanii-Mare (Nagybaczon) Háromszék megye. ○○○

A Cimborát úgy rendelhetitek meg, ha levelező-lapot irtok Szatmárra, a Cimborá kiadóhivatalának, amelyben kériitek a lap megindítását. Ugyanakkor postautalványon küldjétek be egy negyedévi előfizetési díjban 50 leut. ○○○○○○○○

A Cimborát csak az az előfizető kaphatja állandóan és pontosan, aki az előfizetési díjak pontos beküldéséről gondoskodik.

A Cimborából szívesen küldünk bárkinek és bárhová mutatványszámot. Aki még nem ismeri Elek nagyapó pompás gyermeklapját, kérjen tőlünk mutatványszámot és mi ingyen azonnal küldünk is. ○○○○○○○○○○○○

A Cimborá hetenként, vasárnap, husz oldal terjedelemben jelenik meg és benne minden olvasó megtalálja a maga olvasmányát. A Cimborá apró elemisták számára éppen úgy közli a maga meséit, verseit, humoros elbeszéléseit, mintahogy gondoskodik a nagyobb diákok és diák-leányok olvasnivalójáról is, akik részére regényeket, ismeretterjesztő cikkeket, komolyabb tárgyú elbeszéléseket közöl. ○○○○○○○○○○

A Cimborát szeressétek, olvassátok, terjesszétek

A Cimborá előfizetési ára Románia területén negyedévre 50 leu, félévre 100 leu, egész évre 200 leu; Csehország területén negyedévre 15, félévre 30 és egész évre 60 csehkorona.

GIMBORA

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

Nagyapó és unokája etetik a malackákat.

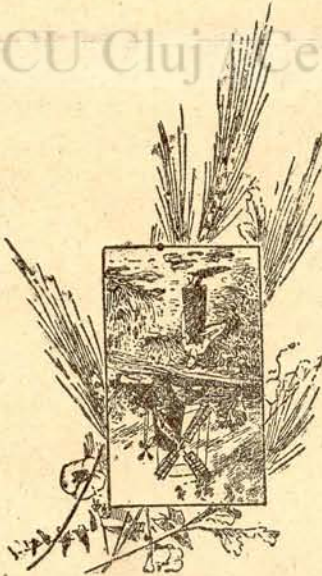
RÓDIKA.

V. Alexandrescu román költő pantellképeiből.
– Magyarba átültette dr. Szeremley Akos. –

*Gömbölyü vállán kantát emelve
Ródika most jön az uton elé,
Szántóvetők közt tovahaladtán
Vig szó köszönti mindenfelé.*

*Mennek elébe s szólnak eképpen:
„Ródika, édes, szép lilium!
Telivel jöttél, lelj tele üdvöt,
Csupa sugárzást utaidon!”*

*Szórnak marokkal búzaszemet rá,
Szomjukat üzik s a lányka nevet,
Perdül az utra, vissza a kutra
S rázza hajából a búzaszemet.*
(Fogarás.)

A „SZÖKÉS A TEKNŐBEN“ című regényünk közlését már befejeztük.

A regény könyvalakban máris kapható és a csinos, izlésesen kiállított, keménykötésű műnek csekély 48 leu az ára.

Kevés példányunk van. A könyvet az összeg előzetes beküldése, vagy utánvét mellett szállítjuk.

Az aranyszörű csikó.

– Apró unokáinak meséli ELEK NAGYAPÓ. –

Mese... mese... mit meséljek? Mesélek nektek Gyurikáról, Gyurikának aranyszörű, csilingingi csengős csikájáról. Hej, gyerekek, ha láttátok volna ezt a kis csikót! Arany volt a szőre, ezüst a patkócskája, gyémánt a kantárkája. Hát a nyakán a csengő! Amikor a kis aranyszörű csikó megrázta a nyakát, ez a csengő olyan kedvesen csilingelt, mint valami szépen szóló dalos madárka. Nem volt ennek a csengőnek párja hat pusztá határba. S az az aranyszörű csikó minden reggel odaállott a pitvar elé szépen, csöndesen, mint egy szelid báránka. Gyurika már messziről eléje kiáltott:

Gyere, gyere, Mucika,
Fölkelt im már Gyurika.

Mucika meg visszafelelt szépen, rendesen:

Kicsi gazdám, itt vagyok,
Hadd látom az abrakot.

Hiszen, kétszer sem kellett mondani ezt Gyurikának. Volt neki egy selyem-tarisznyácskája, abba töltött zabocskát, aztán Mucika fejébe nyomta. Amikor a zabot megette, adott neki még cukorkát is. Jaj Istenkém, de szerette a cukrot Mucika! Megevett volna ezt is egy tarisznyával. De Gyurika azt mondta neki: majd, majd, Mucika, ha a hegyek cukorból lesznek! Na, így telt, mult az idő, nap-nap után. Nőtt Gyurika is, nőtt Mucika is. Egyszer aztán mit gondolt, mit nem Gyurika, ő bizony azt gondolta, hogy ő már elég nagy fiu, a Muci is elég nagy csikó, fölpattan a Mucira s úgy elszalad, hogy no... a szél sem éri utól.

Felkötötte görbe kardocskáját, a nyakába vetette kicsi tarisznyáját, a tarisznyába tett egy cipócskát, egy darabka szalonnát, aztán a Mucikát szépen fölnyergelte, kantározta s azzal hopp! fölpattant rá, mint egy igazi huszár. Hátra nézett most Muci s megkérdezte Gyurikát:

Merre, merre, Gyurikám?

Felelte Gyurika:

Amerre látsz, Mucikám,

Hipp! hopp! szaladt Muci előre, mint a szél. Ki a mezőre, mezőről az erdőre. Hegyeken, völgyeken át, erdőkön, mezőkön keresztül. Hanem egyszerre csak megállott a Mucika s nagyot nyertett:

Nyihahaha, kis gazdám,
A Mucika éhes ám!

Bezzeg, hogy Gyurika is éhes volt már, de nagyon. Leszállott a Mucikáról, a kantárt kivette a fejéből, hadd egyék, igyék, amennyi csak belé fér. Az erdő közepén volt egy kis rétecske, azon keresztül folyt egy patakocska: ehetett, ihatott Mucika kedvére. Gyurika pedig leült egy nagy fának a tövébe, elővette a ta-

risznyáját, a tarisznyából kiszedte a cipót meg a szalonnát, a zsebéből a fejrívári bicskáját s elkezdett falatozni.

Hát egyszer csak, amint eddegélne, a fű közül kibujik egy egerecske s megáll Gyurika előtt. Szegény egerecske olyan keservesen cincogott, hogy Gyurikának megesett a szive rajta.

— Na, — gondolta magában, — ez a szegény kis egér éhes lehet. Talán sem apja, sem anyja.

S az egerecske csak cincogott tovább, mind keservesebben.

Gyurikának úgy tetszett, mintha ez a kis egér azt cincogta volna:

Cin, cin, ein, cin, éhes vagyok.

Adj, jó fiu, egy falatot!

Mindjárt meg is felelt neki Gyurika:

Nesze kenyér, szalonna,

Mást is adnék, ha volna!

Na, hiszen az is jó volt az egerecskének. Jaj, de jól esett neki a cipó puha bele, hát még a szalonna! Azt cincogta a kis egér, hogy ilyen még az egérkirály fia sem evett. Ugy neki láttak, Gyurika is, meg az egérke is, kenyérnek, szalonnának, hogy egyszerre csak: kopp! egy egér befaló falás sem maradott!

— Tyhü! — gondolja magában Gyurika, — a kenyeret, szalonnát megettük, mi lesz vacsorára? Az ám, mi lesz vacsorára!

A Mucika is eléjött s erősen ránézett a kis gazdára.

— Hát te neked mi kéne!

Felelt a Mucika:

— Nekem bizony zab kéne!

Haj Istenkém, Istenkém, de megijedt erre Gyurika. Hiszen, egy szem nem sok, annyi zabot sem hoztak. Búsan szólt a Mucikához:

— Muci nem kapsz abrakot.

Felelt a Mucika:

— Akkor nem is szaladok.

Kérdezte Gyurika:

— Nem elég a füvecske?

Felelt a Mucika:

— Ló vagyok én, nem kecske!

Jaj, de elszomorodott most Gyurika! — Nincs zab, nem mehetnek tovább. Pedig ő hethédhét országon tul szeretett volna menni. Na, jól van. Hát visszamennek. Ugy is, ki tudja, mennyit sirt utána az édesanyja. De még az édesapja is. Mert Gyurika nem szólt senkinek, úgy indult világgá. Ha szólt volna, most nem volna itt.

Azt mondta hát a Mucikának:

— Mucikám, hát gyerünk vissza.

Szólt a Muci: Jó lesz biz' a!

Hamar fölkantározta a Mucikát, fölpattant a nyeregbe s azzal hipp, hopp! szaladtak visz-

szafelé. Utközben jutott eszébe, hogy az egerecskétől el sem bucsuzott. Az ám, hol szaladt már az egerecske! Hegyeiken, völgyeken tul, ahol ni, éppen most ért a Gyurikáék pitvarába. Ott megállott szépen s elkezdett cincogni a Gyurika apjának, anyjának. Vajjon mit cincoghatott az egerecske? Mit gondoltok, gyerekek, mit cincogott? Én azt gondolom Gyurikáról, Gyurikának az aranyos jó szivéről. Hogy ne sirjon a Gyurika apja, anyja, mert mindjárt jön a fiacskájuk, az aranyos Gyurikájuk. Csak egy kicsit kiszaladt a zöld erdőbe, az aranyszőrű Mucikán.

Hát bezzeg, hogy igaza volt az egerecskének. Ahol ni, jön már a Mucika, hátán a Gyurika. Kipi, kopi, kopog az ezüst patkó, csingilingi, cseng az ezüst csengő.

Hogyha vissza nem jő a Mucika, Mucika hátán a Gyurika, az én mesém is tovább tart. Itt a vége, fuss el véle.

(Kisbaczon.)

KÖSZÖNTŐK.

Apá nevenapjára.

— Irta: MARI NÉNI. —

Nem nyílik a virág,
Nem csicsereg madár,
Döngicsélő kis méh
A réten már nem jár.

A mi kis házunkban
Ragyogó tavasz van:
Tűz ég a kályhában,
Virág az ablakban.

Fagyos szél rengeti
Az erdő nagy fáit:
Elhervadt a virág,
A kis madár fázik.

(Dés.)

Édesapám keze,
Gondja, szeretete
Vardzsoltta oda, —
Az Isten éltesse!

Anyá nevenapjára.

— Irta: BENKŐ ANNA. —

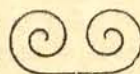
Színes szárnyu kis madárka
Csicsereg az ágon,
Tarka szegfű mosolyog a
Meleg napsugáron.
Virág, madár s az én szívem
Őszintén kívánja:
Édesanyját a jó Isten
Éltesse, megáldja!

(Bethlen.)

¶ CIBORA 1925. évének első
fél évében megjelent összes számai

diszes kötésben
kaphatók.

¶ 400 oldalas kötet ára 120
leu. Az összeg előzetes be-
küldése ellenében vagy után-
vét mellett szállítja a Cibora
kiadóhivatala — Szatmár.

Az én Gyula nagybátyám.

— Irta: Guy de Maupassant. —

II.

Apámon ugyanaz a vasárnapi felöltő volt, amelyről már beszéltem. Még az utolsó reggel is tömésen benzint pazaroltak el rája, melynek erős, átható szaga a hajón is érezhető volt.

Egyszerre apám két előkelő hölgyet vett észre, akiket kísérelők osztrigával kínáltak meg.

Egy vén, rongyos matróz a késével nyitogatta az osztrigákat, átadta az uraknak, akik aztán a hölgyeket kínálták meg velök. És a hölgyek finom zsebkendőjükön tartva a héjakat óvatosan szűrőszőlgették a nyalánságot, hogy a ruhájukat el ne kenjék s a kiürített héjakat a tengerbe vetették.

Apám roppant kedvesnek és előkelőnek találta ezt a mulatságot s azonnal odament anyámhoz és testvéreimhez.

— Nem ennétek ti is egy-két osztrigát?

Anyám habozott, mert sajnálta a pénzt, de néném kapva kaptak az ajánlaton. Anyám tiltakozó hangon mondta:

— Attól félek, hogy elrontanám a gyomromat. Nem bánom, a lányok ehetnek, de ne sokat, mert hátha megbetegednek tőle.

Aztán felém fordulva így szólt:

— Józsának ne adjatok. A fiugyerekeket nem kell elkényeztetni.

Igy hát én anyám mellett maradtam és szörnyen igazságtalannak találtam az ő megkülönböztetését.

Apám ez alatt ünnepélyes léptekkel a vén matróz felé tartott. A leányok és veje követték.

Apám megakart mutatni nénémnek, hogyan kell az osztrigákkal bánni, hogy levük a földre ne csepegjen. Utánozni akarta a hölgyeket, ami annyira sikerült neki, hogy az egész folyadékot a felöltőjére öntötte.

Anyám dühösen mormogta:

— Bizony jobb volna, ha nyugton maradna.

Egyszer azonban apámon nagy nyugtalan-ság vett erőt.

Odahajolt hozzánk és elhalványodott arccal, szemében különös tekintettel, halk hangon mondotta az anyámnak:

— Különös, de ez az osztrigás matróz hallatlanul hasonlít Gyulához.

Anyám a szavába vágott:

— Miféle Gyulához?

— Hát... a bátyámhoz. Ha nem tudnám róla, hogy Amerikában van, meg mernék esküdni, hogy ő az.

Anyám egészen zavartan dadogta:

— Ne beszélj ilyen bolondokat. Tudhatod, hogy nem ő, minek izgatod föl az embert.

De apám megmaradt állítása mellett.

— Te, Klára, eredj csak oda és nézd meg jól. Szeretném, ha a magad szemével is meggyőződnél róla.

Anyám fölkelte és odament a leányokhoz. En is erősen megnéztem a matrózt. Óreg volt, mocskos, ráncosképu s egészen el volt foglalva az osztrigával.

Anyám csakhamar visszajött hozzánk.

Láttam, hogy egész testében remeg. Gyorsan suttogva beszélt.

— Azt hiszem, hogy ő az. Jó volna talán kérdezősködni a kapitánynál. Minden esetre legyünk óvatosak, hogy ez az akasztófára való valahogy a nyakunkba ne szakadjon.

Apám fölkelte, hogy megkeresse a kapitányt. En utána siettem. Nagyon különösen éreztem magamat.

A kapitány, egy magas, sovány uriember, a fődélzeten sétált olyan fontoskodó arccal, mintha csak egy Indiába vitorlázó óriási hajónak volna a kapitánya.

Apám elképzeltetlen udvariasággal és ünnepélyességgel szólította meg, érdeklődött foglalkozásának minden aprólékossága iránt s ki nem fogyott a hízogató bókokból.

— Mi a fontossága Jerseynek? Milyen a népe? Milyenek a szokások, erkölcsök? Mit termel? Jó-e a földje? Stb. stb.

Az ember azt hihette volna, hogy legalább is az Eszakamerikai Egyesült Államokról van szó.

Végre rá terelődött a beszéd a mi hajónkra is, az „Express“-re. Apám remegő hangon kérdezte a kapitánytól.

— Van ezen a hajón egy érdekes matróz. Az, aki az osztrigákat bontogatja. Nem tud ön semmit közelebbit erről az emberről?

— Ez egy francia csavargó, aki a múlt esztendőben Amerikában akadt élembe. Gondolom, rokonai vannak Havreban, de nem mer hozzájuk menni, mert pénzzel tartozik nekik. Hogyis hívják csak? Izé, Dár... Dármonche vagy Davranche Gyulának... Gondolom, ez a neve. Valamikor, úgy látszik, jól birta magát, de hát végre is idáig jutott.

Apámnak mintha torkát szorongatták volna.

Hörögve mondotta:

— Ah igen. Nagyon szép... Különben, nem is olyan meglepő. Köszönöm, kapitány ur.

Es eltámolygott onnan, a kapitány meg bámulva nézett utána, nem tudva, hogy mire vélje a dolgot.

Amikor apám odajött az anyámhoz, olyan lelkiállapotban volt, hogy az anyám a fülébe sugta:

— Ül le! Még észreveszik rajtad, hogy történt valami.

Apám lerogyott a padra.

— Ó az! Ó az! Mit csináljunk?

Anyám élénken felelte:

— El kell távolítani a gyermekeket...

Mindenekelőtt pedig ügyelnünk kell arra, hogy a vónk mit se sejtsem a dolgról.

— Milyen csapás! — mormogta az apám. Anyám dühösen folytatta:

— Különbén mindig gyanakodtam arra a gazemberre és mindig féltem attól, hogy még egyszer a nyakunkba varrja magát. Persze, nem dolgozott. Lehet is bizni egy Davrancheban...

Es apám végigsimitotta tenyerével a homlokát, ami szokása volt, valahányszor anyám leszólta.

— Add oda a pénzt Józsinak. Fizesse ki az osztrigákat, de rögtön. Még csak az kellene, hogy ez a koldus ránk ismerjen. Szép kis komédia volna itt a hajón. Menjünk át a másik oldalra.

Mindketten fölkeltek, kezembe nyomtak egy öfrankost.

Megkérdeztem a vén matróztól:

— Mennyivel tartozunk önnek, uram?

Szerettem volna azt mondani neki, hogy nagybácsi.

— Kétfrank ötven centime-mal.

Odaadtam neki az öfrankost s ő visszaadott belőle.

Ránéztem a kezére, arra a ráncos, cserepes, matrózkézre, azután az arcára, arra az öreg, nyomoruságos arcra, és azt gondoltam magamban: Ez az én nagybátyám! Az apám bátyja!

Adtam neki tiz sou borraivalót.

— Aldja meg az Isten, ifju ur.

Es ezt olyan hangon mondta, mint valami szegény ember, aki alamizsnát kapott. Odakünn Amerikában bizonyosan koldult.

A leányok bámulták bőkezűségemet.

Amikor a kétfrankot visszaadtam apámnak, anyám meglepetve kérdezte:

— Három frankba került az osztriga? Lehetetlen.

Erős, határozott hangon válaszoltam:

— Tiz sou borraivalót adtam neki.

Anyám rémülten kérdezte:

— Megbolondultál? Tiz sout adni annak a koldusnak!

Hirtelen elhallgatott, mert apám jelentős pillantással nézett a vejére.

Azután mindnyájan hallgattak.

A láthatár peremén ibolyaszínű ködbe burkolva bukkant föl Jersey.

Amikor a kijárat felé tolongtunk, erős vágy fogott el, hogy még egyszer lássam az én Gyula nagybátyámat és egy jó szót mondjak neki.

De minthogy a hajón már senki sem evett osztrigát, az én nagybátyám eltűnt, Bizonyosan lement nyomoruságos kamrájába.

Visszafelé a Saint Malo hajóra szálltunk, hogy ne találkozzunk vele. Anyámat szinte halláira gyötörte a nyugtalanság.

Nagybátyámat sohasem láttam viszont...

Lásd, ezért adok néha egy-egy csavargónak öfrankot.

Tamás érdeklődik.

(Beszélgetés a kínaiakról és Pekingről.)

II.

Tamás: A multkor azt mondtad, hogy az európai követségeket Pekingben katonaság védelmezi. Ezeknek a katonáknak egy percig se lehet biztonságban az életük. Ha a kínai katonák csatlakoznak a felkelőkhöz, néhány perc alatt elfoglalhatják a követségek palotáit.

Apa: Az európai emberek nem olyan könnyen adják oda az életüket. Ha a kínaiak egy-egy palotát körülvehetnének, azzal bizony könnyen elbánhatnának. De az egész európai városrészt nagy kőfal veszi körül, melynek kapujában már ott áll a fegyveres őr. Mielőtt a kapun, vagy a falon a kínaiak áthatolnának, már talpon lenne minden európai. Nemcsak a katonák, hanem a tisztviselők is el vannak látva fegyverrel. Ha ravaszsággal vagy erőszakkal betörnének a lázadók a nagy kőfalon, újabb akadályra találnának. Minden követség még külön erős fallal van körülvéve. Valóságos vár némelyik, bizonyára kitűnően el van látva fegyverekkel és enivalóval. Ma már segítség is hamar érkehetnék. Menne a dróttalan távirati jelentés mindenfelé és hirdetné a veszedelmet. Kisebb lázadás nem ártana a követségeknek. Persze, más volna a helyzet, ha egyszerre Kinának nagy része lángba borulna. A lázadás viharából akkor nem menekülhetne ki európai.

A kínaiakat ez a sok fal nem bosszantja. A falakhoz nagyon hozzá vannak szokva. Egész Pekinget, beleértve az európai városrészt is, hatalmas kőfal zárja körül. A várost ismét nagy kőfal választja két részre, az egyik a tatárok, a másik a kínaiak városa. A tatár város belsejében sem sokáig mehet előre az idegen, mert hatalmas kőfal állja útját. A kőfalon belül levő városrészt szokták tiltott városrésznek mondani. Ha ezen a kőfalon valahogy átjutott az idegen, megint nemsokára kőfal állja az útját. Ide már igazán nehéz bejutni halandó embernek. Ez a körülzárt hely a szent városrész, a kínai császár és császári család palotái vannak bent. Egy olyan kíváncsi természetű fiúnak, amilyen te vagy, kellemetlen lehet ilyen városban élni. Magam is úgy érezném magam, mint egy nagy börtönben, hol akadályok vesznek körül, bármerre indulok. Ha azonban kínai lennél, nem bosszantaná tulságosan, ha még egy falba ütköznél és a bejáratnál megállítanának, hogy az európai városrészbe tilos a bemenet. Nem volna más hátra, mint hogy mi is falat építenénk a házunk körül és kiírnánk, hogy a császárnak, a hercegeknek és európaiaknak tilos a bemenet. Persze, szükség volna házra és arra, hogy kínaiak legyünk. Azaz akkor még sem mernénk megtenni, megbüntetne a császár, vagy bosszút állanának az európaiak.

Tamás: Szélesek ezek a városfalak?

Apa: Nagyon magasak és szélesek! A tá-
 árok és kínaiak városrészét elválasztó fal talán
 a legszélesebb. Fent 10 méter; olyan mint egy
 szűk utca. Kocsik mehetnek rajta egymás mel-
 lett. Pekingben úgy hat, mint egy széles utca,
 mert ott az utcák néhány kivétellel elképzel-
 hetetlenül szűkek. A síkátor szót is alig lehet
 rájuk alkalmazni. A két oldalt olykor csak egy-
 két méter választja el egymástól. Ennek megvan
 az az előnye, hogy a nyári rettenetes hőségben
 hűvösesek, de minthogy a nap alig éri olykor-oly-
 kor a földet, rettenetes a levegő. Minthogy csa-
 tornázva nincs a város, a rengeteg piszok ki-
 folyik a házakból az utcákra. Az utcákon a sár-
 ban disznók és kacsák együtt fürödnek és tur-
 kálnak kínai félmeztelen gyerekekkel. A víz, ter-
 mészetesen, meg van fertőzve. A halandóság
 még sem olyan nagy, amilyenek gondolná az
 ember. Ennek nagyon egyszerű oka van. Kínai
 ember nem iszik vizet. Ne gondold, hogy sört
 vagy bort iszik! Ez a tea hazája. Teát lehet
 kapni mindenütt s végtelenül olcsón, sőt ingyen
 is osztanak ki egyes elosztó-helyeken. A fertő-
 zött víz tehát nem árt nekik, mert fővés közben
 elpusztulnak a baktériumok. A tisztaságra nem
 lehet még a művelt kínaiakat se rászoktatni. Az
 utcán vagy látogatás alkalmával tisztán jelennek
 meg ugyan, de az otthonukkal nem törődnek.
 Minthogy Pekingben télen nagyon hideg van,
 úgy védekeznek nagyon sokan, hogy ősztől ta-
 vaszig nem vetkőznek le. Ezért nem szeretik az
 utasok a hajón vagy vasuton, ha kínaiak mellet-
 tük vagy közelükben telepednek le. A kisebb
 utcák hulladékokkal vannak telve. Olyanok,
 mintha nagy árkok vonulnának a házsorok kö-
 zött, mert itt kövezetről szó sincs. A főtvona-
 lakon a középső rész fel van töltve és ki van
 kövezve. Ez megfelel a mi kocsitunknak. Mint-
 hogy a mieinkhez hasonló kocsik Pekingben nem
 járnak, ezt az utcaközépet gyalogosok is hasz-
 nálják. Jár ott még egy kétkerekű, szörnyen
 dőcögő kocsi is, mely elé öszvér vagy számár
 van fogva. De csak az szálljon bele, aki meg-
 unta az életét, mert kirázza az emberből a lel-
 ket. Ez a kocsi nem gázol el senkit. A kocsis
 tudniillik nem ül a bakon, nem hajtja az állatot,
 hanem szép lassan vezeti. A kocsiiban nincs ülés,
 a kínaiak leülnek az aljába és rázatják magukat.
 A kocsit két oldalán mély árkok húzódnak.
 Ezek is tele vannak piszokkal és esős időben
 sárral. Az árkon túl, a házak tövében ismét töl-
 tés van, ahol kis hintóban is lehet közlekedni.
 A házak a főtvonalakon boltokkal vannak telve.

Tamás: Nincsenek Pekingben parkok?
 Talán a gazdagok palotái más helyen vannak?
 El sem tudom képzelni, hogy művelt, gazdag
 emberek ilyen utcákban építsenek házat.

Apa: Vannak gyönyörű parkok, de azok-
 ban az istenek templomai állanak. A vagyono-
 sabb polgárok házai kívülről szintén közönsége-
 sek. Ablakot az utcára nem szoktak készíteni.
 Ha az ember a kapun belépett, csak akkor veszi

észre, hogy vagyonosabb ember házába lépett.
 A kínai elzárkózik a világ elől. Különösen el-
 zárkóznak a nők. Az utcákon, még a legforgal-
 masabb és legzsufoltabb utcákon is alig látni
 nőt. Ha a lányok kimennek a házból, kis hintón
 távoznak el. Azt is lefüggönyözik. Csak ha a
 szél meglebbenti a függönyt, vagy a leány ki-
 nyitja kissé a vásznat, hogy lopva kinézzen az
 utcára, lehet egy-egy percre látni arcát. Európai
 embernek nem sok kedve telik benne. A kínai
 lányokat a divat teljesen elcsufítja. Lábukat el-
 nyomoritják, olyan kicsi, hogy alig tudnak rajta
 járni, arcukat pedig erősen befestik. Ez a divat
 Kínában. A hajukat simára rászoritják fejbőrükre.
 A mandzsu lányok sokkal kedvesebbek. Lábuk
 nem nyomorék, arcuk barátságosabb, termetük
 is szebb és a legváltozatosabb hajdiszket hasz-
 nálják. Rögtön rájuk lehet ismerni.

Tamás: A szegény ember lányának nem
 telik festékre, nem járhat hintón. A lábát sem
 nyomoríthatja el, mert akkor nem tudna dol-
 gozni. Ugy-e, csak a gazdag emberek lányaira
 mondottad, hogy festik magukat és hintón járnak?

Apa: Természetesen, a szegény ember ott
 talán még rosszabbul él, mint nálunk. De leánya
 ritkán van. Ott nagy csapásnak tekintik a leány-
 gyermeket. Nem nagyon gondozzák és bizony
 a legtöbb elpusztul. A szegény emberek gyak-
 ran beadják őket állami intézetekbe. Ezek pedig
 kiadják falura gondozó anyákhoz. Ezeknek a
 gyermekeknek elég jó dolguk van, mert ellen-
 őrzik a gondozókat. Így szabadul meg a szegény
 ember leányaitól. Ha meghal a leány, nem na-
 gyon sajnálják. Azt hiszik, hogy újra feltámad
 tökéletesebb formában. Persze, a leánynak tö-
 kéletesebb formája a fiu. Könnyű nekik meg-
 vigasztalódni, mert ők hisznek a lélekvándorlás-
 ban. A fiura azonban vigyáznak. Te most azt
 hiszed, hogy a kínaiak kegyetlenek. Nagyon té-
 vedsz. Őket a vallásuk tette ilyenekké. Sőt azt
 mondhatjuk róluk, hogy jószíviűek. Az elhagyott
 gyermekeket közintézményekben felemelik, a
 szegények a város több pontján ingyen-teát
 kapnak, sokszor osztanak ki ingyen vetőmagot,
 sőt ruhát és orvosságot is. A tanítás is ingye-
 nes. Tudnak is Pekingben nagyon sokan írni-
 olvasni.

Még nem tudod magad elé képzelni Pekin-
 get, mert nem beszéltem neked két nagyon fon-
 tos dolgról. Az egyik az, hogy a városban gyö-
 nyörű templomok vannak. A legszebbek való-
 színűleg bent vannak a szent városban, de a
 kínai városrészben is van két gyönyörű tem-
 plom; egyik az ég, másik a föld tiszteletére
 épült. Az Ég temploma el van zárva a lármas
 utcától. Gyönyörű parkban fekszik, a parkot ter-
 mészetesen erős kőfal veszi körül. Ha az ajtón
 belép az idegen, megkönnyebbül a lelke, mert
 megszabadult az utca zürzavaros zajától. Elin-
 dulhat a parkban befelé, hogy közelről megviz-
 gálja a templomot. Egyszerre újabb kőfal állja
 útját, mely magát a templomot és melléképüle-

teit veszi körül. Az épület minden része, a lépcsők, oszlopok, falak fehér márványból vannak kifaragva. Nagy hatást tehet már külsejével is a hívőkre. Ha rásüt a nap a csillogó fehér márványra, szinte vakító lehet a csillogása. Képzeld hozzá óriási néptömeget, amely akkor tölthette be a templomot és környéket, mikor a császár fényes kíséretével megjelent a szertartáson. A császár ugyanis évenként többször megjelent az istentiszteleten! Én inkább kora reggel, amikor még nem erős a napfény és elhagyatott a templom, szeretném megnézni ezt a palotát. Különösen eső után lehet szép. A nagy fák között azt a hatást teheti az emberre, mintha a tündérek palotáját találta volna meg.

Az Ég temploma mellett van a Föld temploma, mely szintén körül van véve fallal. Ezt is felkereste a császár, hogy a megkezdődő mezei munkára áldást kérjen. Azt mondják, hogy a szertartás után aranyekéjével az ott levő földön egy kis barázdát ő is huzott. Utána pedig a fő udvari emberek. Van még Kinában nagyon sok templom, de az Ég templomával kevés versenyezhetik.

A templomokon kívül jellemző Pekingre az, hogy az utcakereszteződéseknél diadalívek vannak. Ha emlékszel rá, már többször mutattam diadalíveket neked; nem kínaiakat, hanem rómaiakat. Ott voltak nagyon divatosak. A császárok nagy győzelmek után diadalívet készítettek és a diadalíveken levő domborművek

megörökítették tetteiket. Pekingben is diadalívek hirdetik a kiváló kínaiak emlékeztétét. A diadalív nem akadályozza a közlekedést, a kocsik, gyalogosok, vagy egész karavánok úgy járnak alatta, mint egy kinyitott nagy kapu alatt. A sok kínai diadalív között van egy, amely bizonyára nagyon bántja a kínaiak szemét. A német császár a boxerlázadás után kényszerítette a kínai kormányt, hogy meggyilkolt nagykövete számára a főútvonalon diadalívet emeltesen. A kínai nemzeti kiválóságok között ott áll egy idegennek a diadalíve, aki mégis csak Kína legigazására törekedett. Nagy megalázás volt ez Kinára. Félek, hogy nem sokáig áll ott az a diadalív. Vagy talán már most sem áll ottan.

Sok megváltoztatott Pekingben és a kínai birodalomban az utóbbi években, mióta a császárt megfosztották trónjától. A németek hadihajói sem cirkálnak már a kínai vizeken, hogy sulyosabbá tegyék a német nagykövet szavait. A világháború is sok változást hozhatott ott is. Ha az utazó pár év múlva felkeresi Pekinget, sok mindent megváltozva talál. De a szellemektől a nép bizonyára akkor is félni fog, mert évszázadok óta ez a félelem jellemzi legjobban a kínai embert. A szellemektől való félelem irányítja tetteit. A munkán kívül azzal telik el a nép élete, hogy hizeleg mindenki a jó szellemeknek és védekezik a rosszaktól.

(Budapest.)

Hogy lettem én gólyakirály?

Ifjúkori emlék.

— Irta: Bujk Béla. —

Bizonyára sokan vannak közöttetek, akik tudják, hogy kétféle gólyakirály van. De akik még nem tudnák, azok kedvéért megmondom, hogy milyen az a kétféle gólya. Mindenik megjegyzi abban, hogy két lába van és mindenkinek két hazája van, amit eddig is tudtatok a gólyáról. De miben különbözik hát akkor a kétféle gólya?!

Hogy ne legyetek sokáig bizonytalanságban, ezt is elmondom: Az egyik gólyát mindnyájan ismeritek, hiszen lelkenedezve mondjátok el egymásnak tavasz jöttével: „Én már láttam gólyát!” Örültök, ha kelepelni halljátok és ha szerencsétek úgy hozza magával: örvendezve kíséritek a levegőben, amint csőrében békát vagy kigyót visz kicsinyeinek.

A másik gólyának pedig emberi formája van. Talán némelyitek hallott is ezekről a gólyákról. Azokat a felnőtt ifjakat, akik elvégezték a gimnázium nyolc osztályát, letették az érettségi vizsgát és mennek tovább tanulni a felsőbb iskolákra, az egyetemekre, — amilyen Kolozsváron is van — ezeket az ifjakat nevezték el „gólyáknak”, amíg az első évet tanulják az egyetemen.

Ugy-e most arra vagytok kíváncsiak, hogy miért kapták a „gólya” nevet. Hát, mert ezek is vándorolnak, ezeknek is két hazájuk van. Az egyik a puha, meleg édesanyjai fészek, melyből ősszel eltávoznak abba a városba, idegenbe, — ahol az egyetemen tanulhatnak, s ott szállást kell keresniök az iskolai esztendő idejére, — ez a másik hazájuk.

Szóval, az ilyen gólyáról lesz ebben a történetben szó, s azt a kedves ifjúkori emléket mondom el nektek, amikor én is vándorutra keltem az anyai fészekből és elköltözvén „gólyakirály” lettem.

Gólyakirály nem lesz minden gólyából, hát hallgassátok meg, hogy miként történt a dolog.

Én a budapesti egyetemre mentem a többi gólyák közé. Budapesten a „Tanítók Házában” volt a szállásom sok gólyatársammal együtt. A „Tanítók Háza” egy nagy internátus, amit az egyetemre menő ifjaknak építettek, hogy ott ellátást kapjanak s onnan járjanak az egyetemre négy éven át. Ebben az internátusban két kedves, hagyományos szokást honosítottak meg még az intézet alapítása idején.

Az egyik szokás szerint minden év szeptemberében ismerkedő est szokott lenni a közös étkező teremben, hogy a régebbi benlakók megismerjék az újonnan jötteket, a gólyákat. Az ismerkedés pedig úgy történik, hogy minden gólya egymásután feláll az asztalnál és pársoros versben kell bemutatkoznia.

A másik szokás pedig az, hogy a gólyák közül kineveznek egyet királynak. Ez lesz arra az iskolai évre a gólyakirály. Kap egy királyi jelvényt: egy porcellánból való gólyát. Ezt mint a királyság jelvényét gondosan kell őriznie a szobájában, az asztalán, amíg a méltósága tart. A királyi teendője nem sok, mert országa nem nagy, hatalma csak az intézet falain belül terjed, de vidáman, egyetértésben él a többi gólyák között.

Ezek után elgondolhatjátok, hogy minden gólya nagy várakozással tekint az eljövendő ismerkedés felé, s addig sokat töri a fejét, hogy valami versfelét vagy kínrimet kiizzadjon a koporsóból. Az is nagy izgalmat vált ki, hogy vajjon ki lesz az új gólyakirály, mert mindig a régi gólyakirály nevezi ki utódját, de előre elárulni a kinevezésből semmit sem szabad.

Vártuk is nagy türelmetlenséggel, hogy eljőjön az ismerkedés napja. Végre elérkezett. Kellő méltósággal együtt ültünk az étkezőben, és vártuk, hogy „felszálljanak“ egymásután a gólyák és elkelepeljék bemutatkozó verseiket. Minden gólya bemutatkozása után harsány éljenzés és fülsiketítő nevetés tört ki a zagyvalékos versek hallatára.

Bizonyosan kíváncsiak vagytok, hogy én milyen verset kanyarítottam ki. Ime olvassátok:

Messze innen, túl a Tiszán, de túl még a Zagyván,
Ahol a föld domborodik az alföldi rónán,
Van egy város: Nagy-Kun-Karczag, melynek csonka tornyát
Ha megnézed, láthatsz ottan egy féllábu gólyát.
Ezt a gólyát akkor látni,
Amikor megy névlegyeken a sok B. u. é. k.;
Hogy pedig ezt miért mondom, mindjárt hallják,
Mert a nevem: Béla B. u. j. k.!

*

A bemutatkozások vidám hangulatban lefolyt jelenetei után minden figyelem a trón felé irányult, ahol a hosszúorru gólyakirály épen a pápaszemét igazgatta, miközben búcsupillantást vetett a muló királyság maradandó jelvényére, a porcellán-gólyára.

Amikor a trónbeszédbe belekezdett, s megköszönte népe rajongását és búcsuzni készült, mindenki mozdulatlanul, nagy csendben ült a helyén, s várta az új király kinevezésének kihirdetését.

A király utolsó szavai ezek voltak: „Most pedig kinevezem utódomnak a B. u. j. k. Bélát.“

Bevallom, nem kissé lepődtem meg a váratlanul ért szerencsére, de ha valaki arra gondolna most, hogy bizonyosan hosszú gólyaorrom avatott fel e méltóságra, nagyon tévedne.

Szerénytelenség nélkül mondhatom, hogy gólyaorrom hiányában nem számíthattam a gólyakirályi méltóságra, s ha mégis tudni akarjátok,

hogy vajjon mivel érdemeltem ki a gólyakirályságot, nem gondolhattok egyébire, mint hogy talán hosszú, gólyaszerű lábaim szerezték meg számomra e nagy méltóságot. De nem is volt ez fontos, elég az hozzá, hogy váratlanul így belecseppentem én a királyi méltóságba s át kellett vennem a királyság jelképét, a hatalom jelvényét.

Megkezdtem uralkodásomat és király lettem a többi gólyák között.

Bár a gólyakirályság csak olyan gondnélküli, tiszteletbeli elfoglaltságot jelentett, mégis jóleső érzéssel becsültem meg az elődöm által adományozott királyi méltóságot és gólyatársaim „hódolattal“ ismertek törvényes uralkodójuknak.

Igy cseppentem én bele a gólyakirályság pünkösdi királyságába szándékomon és reményemen kívül. Ha majd megnőttök, bizonyára közületek is fog akadni nem egy gólya, de az sem lehetetlen, hogy a véletlen úgy hozza sorsotokat, hogy épen a „Tanítók Házába“ mentek az őszi vándorut idején.

Akik oda kerültek majd, jusson eszetekbe ez a kis történet, hátha rátok is fog mosolyogni a szerencse a „gólyakirályság“ képében . . .

(Nagyvárad.)

Csehszlovákiai előfizetőinkhez!

A Cimbora kiadóhivatalának Csehszlovákiában a Szlovák Általános Hitelbank kosicei fiókjánál van számlája, amely számla javára az előfizetési díjakat cseh koronában az alábbi pénzüzeteknél lehet befizetni:

Beregsas: Beregmegyei Gazdasági Bank r.-t.
Helmece: Bodrogközi Bank r.-t.
Hlohovec: Galgóczy Hitel intézet.
Ilava: Illavai Hitelbank.
Lucenec: Nógrádmegyei Népbank.
Michalovec: Nagymihály kereskedelmi és hitelbank r.-t.
Mukacevo: Beregmunkácsi bank r.-t.
Nitra: Nyitrai Takarékbank r.-t.
Nove-Mesto: Első Vágújhelyi Bank r.-t.
Nove-Zámky: Ersekújvári Népbank r.-t.
Presov: Eperjesi Bankegyelet.
Roznava: Rozsnyói Bank r.-t.
Sevljus: Nagyszöllősi Hitelintézet.
Sp. Nova-Ves: Szepes-Iglói Hitelbank r.-t.
Trencin: Trencsényi Hitelbank r.-t.

GYOMOR-RONTÁSNÁL

a legjobb hashajtó a

KAPROL

Jóízű — csokoládéból van.

Kapható minden gyógyszerárban!

H.

A vándorló király.

— Irta: BANDI BÁCSI. —

Mese-mese, mátká
Egerek királya
Tarisznyát akasztott
Egyszer a nyakába.

Megunta a népét,
Meg a bársony székét:
S meg sem állt, míg el nem érte
Az országa szélét!

Hanem ott egy sárga
Cica állt utjába:
„Hová indult, egereknek
Vitézlő királya?”
(Budapest.)

„Megyek, mendegélek,
Mig csak oda érek,
Hol sajt még az üvegje is
Az ablak szemének!”

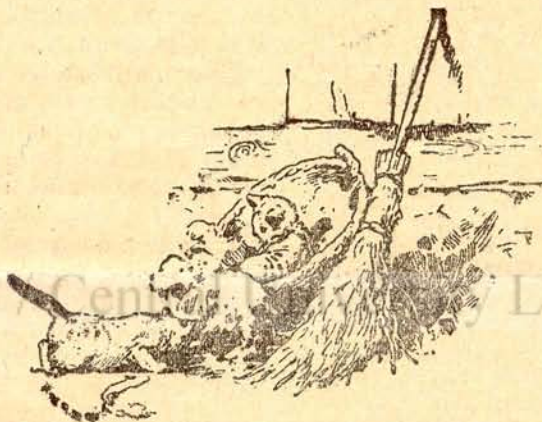
„Egerek bírāja,
Hatalmas Királya
Messze indult, egymagában
Oda nem találna!

Én sem tudnék róla,
Ha nem lettem volna
Valaha e csudálatos
Országnak lakója.

Ha magas felsége
Terhének nem vólné,
Elkisérném s odaérnék
Még a nap keltére!”

„Megköszönöm szépen
Kenyeres vitézem.
Vezéremnek teszek tüstént,
Ha elérjük épen...!”

Mese-mese, mátká,
Egerek hazája
Vándorló királyát
Azóta se látta!

Krumpli herceg és Cékla kisasszony lakodalma.

— Irta: Tutsek Anna —

A szakácsné nagyon sietett, és rendetlen-ségben hagyta a zöldséges pincét.

A sarokban egy nagy, kővér krumpli bus-lakodott és nagyokat sóhajtott.

— Oh, milyen sorsra jutottam, — nyögte keservesen. Itt kell hevernem a sarokban, egyedül, elfeledve, elszakítva családomtól, egész nemzetségetől... Oh ha ezt tudnák, minden Krumpli őszám megfordulna sirjában...

— Szabad tudnom, milyen nemzetségből származik ön? — kérdezte szerényen egy öreg, összeaszott, ráncosképű sárgarépa.

— Én a nemes és vitézlő Krampampuli Krámpuli családból származom, — vágta ki büszkén a Krumpli. — Őseim királyok voltak s magam is királyi herceg vagyok!

— Azt mindenki mondhatja magáról, — kiáltott közbe csipősen egy fekete retek.

— Hogy vonhatja kétségbe, amit én mondok, — dörgött harciasan a krumpli.

— Kérem, kérem, — erősködött a retek, — csak azt akartam ezzel mondani, hogy én is

ugyanézt állithatnám magamról, ha akarnám, mert hiszen külsőleg teljesen egyformák vagyunk. Ön is gömbölyű, én is gömbölyű vagyok; ön is barna, én is barna vagyok. Tehát, amint láthatja, semmi különbség nincs köztünk.

— Külsőleg talán, — szólt megvetőleg a krumpli — egy rövidlátó ember talán összetéveszthetne... De belsőleg!... Ön csipős, kemény és keserű, — én puha, omlós, jóízű vagyok. Ön mindig nyers marad, engem pedig puhára sütnék, főznek.

— Ami azt illeti, ezt nem tartom olyan nagy élvezetnek, — vágott vissza még csipősebben a retek. — Már csak inkább maradok nyers életem fogytaig, mint hogy puhára főzenek és forró zsírral nyakon öntenek. Mondja kérem, egyebet nem tud felhozni előkelő származása mellett?

— De igen, — vágta ki tisztán a krumpli, — hiteles történelmi adataink vannak afelől, hogy az emberek — a teremtes urai legtökéletesebb lényei — ha valakinek szépségét ki

akarják emelni, hozzánk hasonlítják s azt mondják róla: krumpli orra van! Ime tehát, a dicséret legnagyobb fokát velünk fejezik ki, hozzánk hasonlítják azt az embert, akinek a legszebb orra van!

A reték megsemmisülten hallgatott el. Erre már igazán nem tudott mit felelni, mert hiszen a történelem legrégebb kötetei között sem található arról semmiféle följegyzés, hogy az emberek valaha a retékhez hasonlítottak volna valakit.

De azért még mindig nem adta meg magát, s éppen valami újabb csipős válaszon törte az esztét, amikor egy másik hang szólalt meg.

Egy zöldes, lila színbe játszó, öreg karalábé szólt ernyedtt, fás hangon:

– Ugyan, mire való ez a vitakozás? Hát nem mindegy, hogy ki, milyen nemzetségből származik? Fő az, hogy élünk és itt vagyunk, s igyekezzünk azt a kis időt, amely nekünk adatott, jól fölhasználni. Én a magam részéről az emlékirataimon dolgozom, s minden szerénytelenség nélkül mondhatom, hogy ez valóságos remekmű lesz!

– Igazad van, oh bölcs öreg, – mondta a Krumpli leereszkedő elnézéssel – nem is fogok többet vitakozni, annál is kevésbé, mert hiszen az nem méltó egy Krampampuli Krumpli herceghez. Hanem, hogy ne unatkozzam annyira, elhatároztam, hogy meg fogok nőszülni. De hol találok magamhoz illő feleséget?

– Oh, herceg, – ugrott elé a fonnyadt képű sárga répa, – ha megengedi, én megismertetem valakivel, aki teljesen méltó önhöz!

– Ki ki legyen az?

– Vörösvári és Pirosképű Cékla kisasszony. Nagyon szende, szelid, jó erkölcsű hölgy, igen házas és szerény. Igen jól ismerem; hajdan a kertben szomszédok voltunk.

– És most hol van?

– Itt lakik a pince tulsó felében, a homokban, ott, ahol annyi pókháló csüng. Mindig mondtam, hogy az szerencsét fog hozni neki! Ennél nagyobb szerencse pedig igazán nem érhetné, mintha Krampampuli Krumpli herceg megkéri a kezét!

Krumpli herceg öntelten mosolygott.

– Menjünk hát, látogassuk meg Cékla kisasszonyt. Uraim, – fordult a retékhez és a karalábéhoz, – ha úgy tetszik, tartsanak velünk. Szívesen látom a kézfogón, mint vendégeimet.

A karalábé bölcs nyugalommal, a reték kissé savanyu arccal, de elfogadták a meghívást, s azonnal utnak kerekedtek valamennyien leánynézőbe.

A sárgarépa előre sietett, hogy értesítse Cékla kisasszonyt és családját.

Nagy örömmel fogadták ott a hirt s Vörösvári és Pirosképű Cékla kisasszony azonnal előbújt a homokból, ahová a szakácsné bedugta, letisztogatta a homokot a ruhájáról, s örömeiben olyan vörös lett az arca, mint a – cékla!

Közben odagurultak már Krampampuli

Krumpli herceg és kísérete és Sárgarépa néni bemutatta őket egymásnak.

Krumpli herceg egy kissé szuszogott, mert kövér volt és kifárasztotta a gyors gurulás, de azért daliásan megbillentette a fejét.

– Kisasszony, – kérdezte – akar-e a feleségem lenni? Igérem, hogy akkor majd forró vajban fogja kisütöni a szakácsné.

– Oh, köszönöm, – rebege Cékla kisasszony égő vörös arccal. Ilyen tisztességről nem is merem volna álmodni... Eddig minket csak vízben főztek meg, ecettel öntöttek le és köménymagot hintettek ránk.

– Megalázó sors, méltatlankodott Krumpli herceg. Ettől meg fogom önt menteni, kisasszony, ha a feleségem lesz!

– Ezer örömmel, – lehelte pironkodva Cékla kisasszony s csak azért nem nyujtott kezét, mert nem volt neki.

Azon nyomban megtartották az ünnepélyes eljegyzést s fényes lakomát csaptak az ifju jegyes pár tiszteletére.

Cékla kisasszony összes rokonai előbújtak a homokból, Krumpli herceg hozzátartozói is kiugráltak a krumplis zsákból, két redves fa világított s három tücsök hegedült. Amikor legjavában ropták a lakodalmi táncot, egyszerre csak kinyílt a zöldségecs pince ajtaja s lebotorkált a lépcsőn a szakácsné, gyertyával a kezében.

– Uram fia, milyen rendetlenség van itt! – kiáltott bosszusan, – felborult a krumplis zsák, összekeveredett a cékla, karalábé, reték, sárgarépa! Na, lesz dolgom, amíg rendet csinálok megint! Addig is vacsorára felviszem ezt a pár zöldséget, jó lesz salátának. Kötényébe dobálta Krumpli herceget, Cékla kisasszonyt, retket, karalábét, sárgarépát s felbotorkált megint a lépcsőn.

A lakozinak vége volt, csak azt nem tudom, vízben főzték meg, vagy vajban sütötték ki őket.

(Budapest.)

A Cimbora november hó 18-án megjelenő, 46-ik számának tartalomjegyzéke:

Cimkép: *Lilike foltozza az édesapa harisnyját.* – Drosnyák János: *Imádság.* Vers. – Tompa László: *A törpék keresése.* Gyermekkori emlék. – Újlaky János: *A holdus fia.* Vers. – Elek nagyapó: *Ősike lenézi az édesapját.* – Tamás érdeklődik. – Benkő Anna: *Erzsébet napra.* Vers. – Elek nagyapó: *Kis okoska.* Mese. – Csürös Emilia: *Egy új angyalka meséje.* – Elek nagyapó *kis krónikája.* – Schenk Gyula: *Az életmentők.* – Dsida Jenő: *Mariska meghalt.* Vers. – Zsoldos László: *Egy zsák promineli.* Szindarab. – Bandi bácsi: *Nagybeteg az őszi róza.* Vers. – Fejtörő. – *Elek nagyapó üzeni.* o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o

Kiadó bácsi üzenetei külföldi előfizetőihez:

Bittó Antónia óvónő Fél. Az átutalt 20 cK-át a Cimbora f. évi okt. 1-től 1924. ápr. 1-ig terjedő előfizetési díjának kiegyenlítésére fordítottuk.

A VERÉB.

— Apró unokáinak meséli ELEK NAGYAPÓ. —

Volt egyszer egy juhász-kutya. Merthogy öreg volt és nem birt a farkasokkal, a gazdája nem adott neki enni s úgy eléhezett szegény feje, hogy alig tudott állani a lábán. Egy ideig csak tűrte az éhséget, de aztán megelégette s elbujdosott, hát ha valahol jobb gazdára találna. Amint ment, mendegélt, találkozott egy veréb-bel. Kérdi a veréb:

— Miért busulsz olyan nagyon, kutyapajtás?

— Hogyne busulnék, — felelte a kutya — három napja nem ettem, majd felfordulok az éhségtől.

— Egyet se busulj, jere velem a városba, majd keresek én ott neked eleséget.

Elindultak együtt, bementek a városba s amikor a mészárszék elé értek, mondta a veréb:

— Várj csak, kutyapajtás, mindjárt kapsz hust, amennyi beléd fér.

Abban a pillanatban leröppent a vágópadra, körülnézett, nem látja-e valaki, azután elkezdte a hust csipegetni, rángatni s puff! egy nagy darab hus leesett a földre. Uccu, a kutya sem volt rest, felkapta, bekapta a hust.

— No, most, mondotta a veréb, gyerünk egy másik mészárszékbe, hadd szerzek ott is hust neked.

Mentek egy másik mészárszékhez, ott is szerzett a veréb egy jó nagy darab hust s mikor azt is bekapta a kutya, kérdezte tőle:

— Jól laktál-e, kutyapajtás?

— Jól, — felelt a kutya, — de jó volna még egy darab kenyér is.

— Hát csak jere velem, — mondotta a veréb.

Elmentek egy pékbolt elé, ott a veréb beröppent, egy pár jó ropogós cipót lerugott a padról, a cipók kihemperegtek az ajtó elé, ott a kutya felkapta, bekapta s mert hogy ez még nem volt elég a kutyának, elvezette egy másik pékbolt elé, ott is szerzett neki két ropogós cipót.

— No, kutyapajtás, most már csak jól laktál?

— Jól laktam, jól laktam, — mondotta a kutya — most már mehetünk tovább.

Kimentek a városból s mentek, mendegéltek az országuton. De rekkenő meleg volt s a kutya azt mondta a verébnek:

— Veréb pajtás, fáradt vagyok, feküdjünk le egy kicsit.

— Jól van, kutya pajtás, feküdjél le itt ni, éppen ahol kanyarodik az országut, én meg felszállok egy ágra s ott pihenek.

Lefeküdt a kutya s abba a szempillantásban el is aludt. Hát egyszerre csak jött egy fuvaros 3 lóval. A szekéren 3 hordó bor volt. A fuvaros egyenesen a kutyának hajtott, látszott, hogy nem akarja kikerülni. Leszólt az ágról a veréb:

— Hallod-e, te fuvaros, ne hajts keresztül a kutyán, mert bizony mondom, koldussá teszel, ha elgázolod.

A fuvaros elkacagta magát.

— Mit beszélsz, te szemtelen veréb, te? No megállj, azért is keresztül hajtok rajta.

Ugy tett, amint mondta, egyenesen neki hajtott a kutyának s halálra gázolta.

Hej, megharagudott a veréb szörnyen s mondta a fuvarosnak:

— Megöled a pajtásomat, ugy-e? No, megállj, drágán fizeted ezt meg te!

— Hát ugyan mi kárt tudnál tenni te nekem? — kacagott a fuvaros s azzal tovább hajtott!

A veréb nem szólt többet, hanem mig a fuvaros a lovak mellett baktatott, szépen a szekérré röppent, a csőrével elkezdte piszkálni az egyik hordón a dugót s addig piszkálta, furta, rugta, hogy likat vágott rajta s azon a bor mind egy cseppig elfolyt.

Hátra néz egyszer a fuvaros s látja, hogy mi történt. Szedte-vedtézik, kiabál, néz erre, néz arra, vakarja a fejét, de bizony vakarhatta: volt bor, nincs bor.

— Oh, szegény fejem, sóhajtott keservesen, ez már csakugyan nagy kár.

— Lesz még ennél nagyobb károd is! — nyelvelt a veréb s abban a pillanatban odaröppent az egyik ló fejére s a csőrével kivágta mindakét szemét. De a fuvaros sem dugta össze a kezét, kapta a fejszét, hozzacsapott a verébhez amugy istenesen. Az ám, hozzá, de a veréb elröppent, a ló meg egyszeribe felfordult, úgy vágta fejbe a fuvaros.

— Oh, én szegény fejem, mi lesz velem! kesergett a fuvaros.

— Lesz még szegényebb is a te fejed! — ingerkedett vele a veréb, s amig a fuvaros a két lóval nagy búsán tovább hajtott, odaröppent a másik hordóhoz, azt is kifurta, s a bor abból is mind egy cseppig elfolyt.

Hátra pillant a fuvaros, látja, hogy volt bor, nincs bor, majdhogy sirva nem fakadt.

— Ó, szegény fejem, mi lesz velem, — kesergett a boldogtalan.

— Lesz az még szegényebb is, — gúnyolódott a veréb s röppent a második lóhoz, annak is kivágta mind a két szemét. A fuvaros magánkívül hajította a verébhez a fejszét, de bezzeg a lovat találta s az egyszeribe fel is fordult.

— Jaj, jaj, szegény fejem, mi lesz velem, — óbégatott a fuvaros.

— Lesz az még szegényebb is, — fenyegetődött a veréb s amig a fuvaros a döglött lóról szedte le a hámot, azalatt a harmadik lónak is kivágta a szemét. Most már csakugyan se látott, se hallott a haragtól, a keserüségétől a fuvaros: két kézre fogta a fejszét s úgy vágta fejbe a verebet, akarom mondani a lovat, hogy egyszeribe kiadta szegény a páráját.

— Ó, jaj, szegény fejem, mi lesz velem,

– sirt a fuvaros. Se lovam, se borom, koldusabb vagyok az utszéli koldusnál.

– Dehogy vagy, dehogy, – szemtelenkedett a veréb. Még csak otthon leszel igazi koldus.

Ott hagyta az ut szélén a szekeret, az üres hordókat, a döglött lovakat, úgy ment haza a fuvaros nagy búval, bánattal. Mondja a feleségének, hogy mi nagy szerencsétlenség érte, de még el sem mondhatta panaszát, az asszony is elkezdett panaszolni:

– Hát itt meg mi történt! Ide jött egy istentelen madár s ez a mi madár van a világon, mind idecsődítette, megszállották a buzánkat s úgy elverték, hogy egy szem sem maradt!

Szaladt a fuvaros a búzaföldre s hát csakugyan ott a veréb s vele egy rettentő nagy seereg madár, most éppen a földre vert búzaszemeket szedegették s lakmározták nagy vígan.

– Ó, jaj, jaj, koldus vagyok, koldus, – kesergett a fuvaros.

– Még nem eléggé, – mondotta a veréb. Az életeddel is megkeserülöd, hogy az én pajtásomat megölted!

Azzal tovább repült a veréb.

A szegény fuvaros úgy lekoldusodott csakugyan, hogy éppen a házacskája maradt. Ott ült, üldögélt a tűzhely mellett, egész nap búsult, kesergett magában. Egyszer csak az ablakra száll a veréb, kopogtat s beszél:

– Búcsuzzál az életedtől, fuvaros!

Hej, lett most hadd-el-hadd! A fuvaros mindent össze-visszatört a szobában, amint a veréb után dobálta a fejszét s végezetre csakugyan megfogta a verebet.

– Üsd agyon! – biztatta a felesége.

– Dehogy ütöm, – kiabált a fuvaros – az nagyon szép halál volna neki: lenyelem azon elevenen.

Hamar bekapta, lenyelte a verebet. Bizony ha lenyelte, a veréb elkezdett röpkedni, ugrálni a fuvaros gyomrában, aztán mind fölebb, fölebb röpönt, föl a fuvaros szájába, ott a fejét kidugta s éktelenül csiripolt:

– Búcsuzzál el az életedtől, pajtásom gyilkosa!

– Várj csak! – mondta a fuvaros. Azzal a fejszét odaadta a feleségének: – No, feleség, most üsd agyon!

Az asszony neki huzakodik, egész erejéből szájba vágja az urát, de úgy, hogy egyszeribe szörnyet halt az együgyü ember. A veréb meg, huss! kirepült az ablakon.

Ha a veréb az ablakon ki nem repült volna, az én mesém is tovább tartott volna.

(Kisbaczon.)

Mese egy régi aranykrajcárról.

– Írta: CSÖRÖS EMILIA. –

Furcsa mesét mondok nektek, gyerekek! Egy krajcárról akarok mesélni, egy szép fényes aranykrajcárról, amilyent ti talán sohasem láttatok. Pedig nem is olyan rég volt az, amikor még 15 szem cukrot vagy egy szép pirosra festett mézeskalács babát vagy lovat adott érte a boltos bácsi. Egy ilyen régi krajcárról akarok mesélni nektek.

Bözsikéé volt. Ugy kapta egy bácsitól, mert szépen szavalta el a „Falú végén kurta korcsmá“-t. Futott is vele egyenesen a fiukhoz, akik éppen gémes kutat csináltak a lugásban. Bözsike lekuporodott melléjük a földre és szó nélkül nézte a dióhéjvedret és figyelte, hogy issza be a föld a kutbahordott vizet. Végre megszólalt: Van egy krajcárom!

Bandi, a nagyobb, aki a szomszédban lakott, feleletre sem méltatta, de Sanyi, az öccse, kíváncsian kérdezte: Mit veszel rajta? Bözsike büszkén felelte: Cukrot. Sanyi erősen a kutba nézett: Nekünk is adsz? Engedünk a kuttal játszani! – Bözsike már utra készen állt: Megosztjuk testvériesen! És futott a boltba.

A fiuk magukra maradtak. – Mindig kap krajcárt, – morgott Sanyi. – Szép, hogy megosztja velünk, – toldította Bandi. És gondolatban már rágták is a finom, csillagos, savanyu cukrot.

Bözsike visszajött, de üresen lógatta a kezét és szó nélkül ült le megint a földre. – No, hol van? – kérdezték a fiuk. Bözsike szégyenkezve felelte: Nincs. Petinek adtam, mert sirt. Sanyi megvetéssel morogta: Szamár vagy. – De Bözsike nem haragudott érte. A cukornál sokkal édesebb érzés töltötte el a szívéét. Mert Peti az öreg vak koldusnak volt az unokája. Ágról szakadt árva gyerek, aki mindig a nagyapjával járt koldulni. Sohasem szaladgálhatott kedvére szegény, mert nagyapjának elveszett szemvilágát kellett pótolnia. Egyszer aztán szép aranykrajcárt kapott valakitől. Örölt is neki Peti, hogy helyét sem találta. A nagy örömben aztán úgy elgurult az aranykrajcár, hogy sosem találta meg többé. Azért sirt hát olyan keservesen szegény, míg nagyapja a boltajtó előtt tapogatódzott a garádicson: Bözsike épp akkor ért oda. Keze már a kilincsen volt, amikor Peti elmondta bánatát. Hirtelen lekapta a kezét onnan és Peti kezébe nyomta az aranykrajcárt. – Ne sirj, Peti! Itt van másik aranykrajcár. – És már futott is vissza a lugashoz. – „Szamár vagy!“ – Mondta Bandi is. De Bözsike csak a koldus Peti boldog kacagását hallotta és nem bánta, hogy zamárnak mondja.

Őszi szél kapaszkodott a lugas hervadó rózsáiba és piros rózsalevél-eső hullt a gyerekek fejére. Bözsike kócos hajában megakadtak és úgy libegtek a feje körül, mint a szeretet rózsakoszorúja.

(Kolozsvár.)

**INGYEN CIMBORÁT,
INGYEN KÖNYVET ::**

küld Nekték a kiadóbácsit, ha előfizetőket szereztek. – Olvassátok el a boríték hátsó belső oldalán levő felhívást!

Öcsike mesél.

Ennekelőtte 2-3 évvel Öcsike egy reggel felült az ágyában és szólt:

- Anyus!
- Tessék?
- Tudod-e, hol voltam ma éjjel?
- Hol? Az ágyban.
- O pejse. A Gejjérthegyen!
- Ugyan! S mit csináltál ott?
- Lódliztam.
- Nos?

- Eccser csak jó velem sembe egy nad disnó. Nad disnó mögött egy bácsi. A disnó nem akalt menni. A bácsi toltta.

Kértem tőle: Hová, háová, bácsikám?

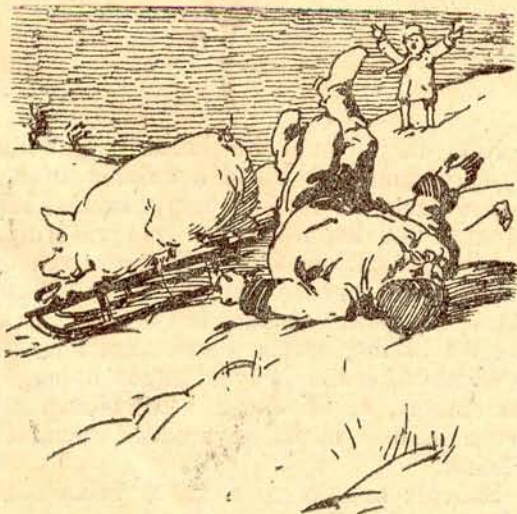
- Budára ügyekezném, urficskám, de nem akar menni ez a dög. Pedig várja ám a hentes.

- Tudja mit, bácsikám, ültessük a disnót az én lódlimra. Egy-kettőre begulul Budára.

- Aunnye de jó! - mondta a bácsi.

Nosa, mindjárt lódlira ültette a disnót, én huztam a lódlit elől, a bácsi meg toltta hátul.

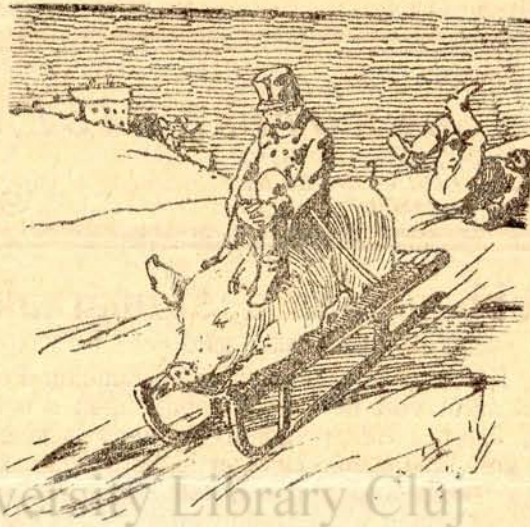

Hát ment, mendogélt a lódlí, addig ment,

mendogélt, hogy eccserre csak megfutamodott. Meg ám. Ast hised, felfelé? O, pejse. Lefelé.

- Tyű! ijgum-bujgum, mondom, itt baj les. Uccsu, félre uglottam, nadot lódlult a lódlí, puff! a bácsi hátla vágódott.

Jaj, Istenkém, mi les most? Egy lendől bácsi sétált lefelé, a lódlí neki, pont neki! - Vidázzson, lendől bácsi! - Kiáltottam én. De a lendől bácsi nem hallotta. No, ha nem, nad hijtelen lába közsé saladt a disnó feje s hopp! a lendől bácsi ott ült a disnó hátán.

- O ne mondd, - nevetett az anyus.

- Vájj csak, anyus. Most jó azs igazsi. Ed néni is sétált a heden lefelé. Kiáltottam ennek is: Vidázzson, néni! De a néni sem hallotta. No bizzon, ha nem hallotta, eccserre csak mit játok? Játom, hogy a néni ott áll a lendől bácsi vállán!

- Nos, nos? Mi történt tovább? - kérdezte szörnyű, izgatottan az anyus.

- Jaj, ne is kélezd, anyus. Söjnyü nadot zsökkent a lódlí s astán -

– S aztán? Nos, nos?
 – S astán legulult lóla a disnó, disnólól a lendől, lendőlől a néni.
 – És ezt te mind láttad? Hiszi a piszi.
 – Nem hised? Aki nem hisi, járjon utána s hónap a disnó, a lendől s a néni leden a vendéde!
 – No, ez igazán nadselü történet volt, – mondta anyus. – Hátha még beállitana a „disnó.“ Az lenne csak a kellemes vendég.
 – Seletnéd? – kacagott ropogósan Öcsike. De hisen csak álmomban láttam! O, anyus, anyus! Hát azst hitted, igazsi történet ez? Nad delek vad te, anyus!

(Kisbaczon.)

Elek nagyapó.

A CIMBORA első félévi

BEKÖTÉSI TÁBLÁI

ellésműlték. A csinos és tartós
 bekötési táblák ára 30 leu
 és 5 leu postaköltség.

Jobban hisz a számarának.

– Irta: DSIDA JENŐ. –

Két nevezetes ember volt a faluban. Péter bácsi arról volt nevezetes, hogy igen szegény volt, János gazda pedig arról, hogy igen gazdag volt. Péter bácsi sokszor két napig sem evett a szegénysége miatt, János gazda sokszor háromig sem a fősvényisége miatt.

Péter bácsi kapta magát egy napon és bement a kamarájába. Hátha kerül még benne valami, – gondolta. Talált is egy zsák kukoricát.

– Na most már ezt meg is kéne őrlöttenem. De hogy vigyem a malomba? Legfeljebb elkérem a szomszéd szamarát. Talán ideadja.

Be is kocog János gazdához.

– Adjon Isten, ami nincsen!

– Adjon bizony, mert nagyon sok nincsen még, ami lehetne! Mi jót hozott, Péter bácsi?

– Hát bizony én csak kéni jöttem. A szamarat szeretném. A malomba kéne...

– Ejnye, ejnye! – vágott közbe János gazda savanyu ábrázattal, – nagyon sajnálom, de én nekem már – nincs is szamaram. A mult héten adtam el. Ha előbb jött volna...

Ebben a pillanatban olyan bőgést hallott a szegény, kiéhezett csacsi, hogy nemcsak az istálló, hanem még a ház is remegni kezdett tőle.

– De én mintha hallottam volna...

– Mi... mi... mit hallott kend? – nyögte János gazda rettenetesen megzavarodva.

– Hát, hogy a szamár ordított, – bökte ki Péter bácsi.

– Ugy...? – Nohát, ha kend jobban hisz egy szamár szavának, mint az enyémnek, akkor nem is beszéllek tovább kenddel!

Mit tehetett szegény Péter bácsi? Haza bandukolt és a hátán vitte őrlöni a kukoricáját.

(Szatmár.)

Hasznos szórakoztató.

– Irta: Jani bácsi. –

Egy káros s mégis hasznos valami.

Sok mindenféle hasznos dolog közt járunkkelünk naponként s nem is gondoljuk, hogy abból hasznot huzhatnánk, pénzt is csinálhatnánk. Nem, mert nem tudunk róla!

A mi hegyes-völgyes országunkban, Erdélyben, sok rosszat termelnek. Hányszor elmentünk a rozsvetések mellett s nem is gondoltunk rá s nem is vettük észre, hogy ha valakinek feltűnt, nem tulajdonított semmi jelentőséget annak, hogy a kalászokból 2–3 rozsszem hosszú, ideitlen fekete szemóriások állanak ki.

Ezeket hívják anyarozsoknak!

Nem nagy munkába kerül a gabonából vagy a gyommagvak közül a cséplés után kiválogatni ezeket a feltűnő nagy szemekből, s jó pénzt lehet kapni érte: megvásárolja a Herba gyógyászati kereskedés Kolozsváron, mert az anyarozsból orvosságot csinálnak. Viszont, a fekete anyarozs szemek, ha belekerülnek az őrlésnél a lisztbe, annak kékes színt adnak. Az ilyen lisztből készült kenyér súlyos beteggé teszi az embert, de kárt tesz a sertésben is, a szarvasmarhában is, ha anyarozsos gabonát adnak nekik.

Szóval: az anyarozs az a valami, mely hasznos is, káros is.

(Székelykeresztur.)

FEJTŐRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejt-
vény megfejtése is jogosít!

A rejtvények megfejtését, a megfejtők
és nyertesek névsorát egyszerre, a megfej-
tést követő hónap végén közlöm!

Létra-rejtvény.

— Beküldte: Sándor Magda, Ilonka és Annuska. —

P	S
Á	E
T	N
D	Ó
F	O
R	I

E betűk helyesen elrendezve egy nagy költő nevét adják.)

Pontrejtvények.

— Beküldte: Szilágyi László. —

- Erdély egyik folyója.
 - Női név.
 - Kicsiket szokták bele tenni.
 - A Székelyföldön eredő folyó.
 - Férfinév.
 - Kicsiket szokták így hívni.
 - Mértani eszköz.
 - Minden házon látható.
- (Egy nagy erdélyi író neve.)

— Beküldte: Szentpéteri János. —

- Gyümölcs.
- Virág.
- Fém.
- Évszak.
- Fiúnév.
- Leánynév.
- Nemzet.
- Szabók használják.
- Eső után van.

(Az első betűk egy nagy költő nevét adják.)

Betűrejtvények.

— Beküldte: Smilovits László. —

$\frac{s}{a}$, $\frac{s}{D}$

— Beküldte: Nemes András. —

S ta ta

Számrejtvény.

— Beküldte: Petyelán István. —

3	8	7	3
9	9	7	7
8	7	3	8
3	8	9	9

E kockákban levő számok helyesen összerakva
minden oldalról, keresztül-kasul 27-et adnak.

A CIMBORA

első félévi BEKÖTÉSI TÁBLÁI elkészül-
tek. A csinos és tartós bekötési táblák
ára 30 leu és 5 leu postaköltség.

A CIMBORA 1923. évének első félévében meg-
jelent összes számai díszes kötésben kaphatók. A

400 OLDALAS

kötet ára 120 leu. Az összeg előzetes beküldése
ellenében vagy utánvét mellett szállítja a Cimbora
kiadóhivatala ○○○○○○○○○○○○ Szatmár.

A MAGYAR CSALÁD TELJES OLVAS- MÁNYSZÜKSÉGLETÉT KIELÉGITIK

a Pásztortűz

szépirodalmi folyóirat,

Magyar Kisebbség

félhavi politikai szemle,

Vasárnapi Ujság

képes családi hetilap,

Cimbora

képes gyermekujtság.

Ha a családfő a fent felsorolt négy lapot meg-
rendeli, amellyel, hogy aránytalanul olcsóbban jut
hozzájuk, a **Magyar Kisebbségben** politikai irányu
érdeklődését, a **Pásztortűzben** magasabb rendű
szépirodalmi igényeit elégíti ki, a **Vasárnapi Ujság-
ban** a hét aktualitásait és szórakoztató olvasmá-
nyokat, a **Cimbora**ban pedig gyermekeiket szórakoz-
tató és nevelő hasznos olvasni valókat talál. Tábo-
rukban kell lenni tehát minden magyar családnak.

Kérjen mutatványszámot: a

Haladás Lap- és Könyvkiadó Vállalattól, Kolozsvár,
illetve a **Magyar Kisebbség** kiadóhivatalától Lugos,
illetve a **Cimbora** kiadóhivatalától, Szatmárról.

A Cimborá első félévi bekötési táblái elkészültek. A csinos és tartós bekötési táblák ára 30 leu és 5 leu postaköltség. □□□□□

Ha támogatni akarjátok munkánkat, közöljétek a kiadóhivatallal a Cseh-szlovákiában lakó és veletek egykoru kis cimboráitok pontos címét.

INGYEN küldjük minden előfi- zetőnek a CIMBORÁT EGY ÉVIG

ha az illető előfizető a maga városá-
ban tíz új előfizetőt szerez és be-
küldi az új előfizetőknél legalább
egy félévre szóló előfizetési díját.

INGYEN küldjük minden előfi- zetőnek a CIMBORÁT EGY FELEVIG

ha az illető előfizető a maga városá-
ban öt új előfizetőt szerez és be-
küldi az új előfizetőknél legalább
egy félévre szóló előfizetési díját.

BCU Cluj / C

INGYEN megküldjük minden elő-
fizetőnek Benedek Elek: Ócsika köny-
vét, ha az előfizető négy új előfizetőt,

INGYEN megküldjük minden elő-
fizetőnek Balázs Ferenc: Mesefolyam
vagy Kertész Mihály: Senki Tamás című
könyvét, ha az előfizető három új
előfizetőt, ♡ ♡ ♡ ♡ ♡ ♡ ♡ ♡

INGYEN megküldjük minden elő-
fizetőnek Benedek Elek: Híres erdélyi
magyarok című könyvét, ha az elő-
fizető két új előfizetőt és ♡ ♡ ♡ ♡

INGYEN megküldjük minden elő-
fizetőnek Monoky Sándor: Tündérmese
című könyvét, ha az előfizető egy
előfizetőt szerez és az új előfi-
zetőknek legalább is egy félévre szóló
előfizetési díját beküldi. ♡ ♡ ♡ ♡

Hisszük, hogy e szép ajándékok még
fokozottabb mértékben ösztönözni
fognak benneteket arra, hogy, mint
eddig is tettétek, a Cimborá olvasó
táborára részére minél több olvasót
szerezzenek. ♡ ♡ ♡ ♡ ♡ ♡ ♡ ♡

Szép feladatotokhoz a CIMBORA
kiadóhivatala sikeres munkát kíván.

Library Cluj

A Cimborá ez évi január, február
márciusi és áprilisi számai teljesen
elfogytak. Ezekkel a számokkal
senkinek sem szolgálhatunk. □□

Szeptember végén lejárt a harma-
dik negyedév. – Ne mulasszátok
el az előfizetési díjaitokat be-
küldeni, mert kénytelenek leszünk
a lap további küldését beszüntetni.

LAPTULAJDONOS ÉS KIADÓ
SZABADSAJTÓ KÖNYVNYOMDA ÉS LAPKIADÓ R.T. SATMAR.
A LAPOT A NYOMDAVÁLLALAT BAIJA-MAREI (NAGYBÁNYAI) FIÓKJÁNAK GYORSSAJTÓJÁN NYOMJÁK
.A SZERKESZTÉSÉRT DÉNES SÁNDOR FELEL.
A SZINES CIMLAPOKAT ÓCSVÁR REZSŐ RAJZOLTA.

BCU Cluj / Cluj University Library Cluj